

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 15 листопада 1986 року

№ 137 (3800).

Ціна 2 коп.

**ЗАВТРА — ДЕНЬ
ПРАЦІВНИКІВ
СІЛЬСЬКОГО
ГОСПОДАРСТВА
І ПЕРЕРОБНОЇ
ПРОМИСЛОВОСТІ
АГРОПРОМИСЛОВОГО
КОМПЛЕКСУ**

Працівники агропрому. Ми поволі звикаємо до цього слова — агропром. Новий, вищий рівень господарювання він означає.

«Незчувся син, як татові з мамою став урівні ростом, а трохи згодом — і душею. Професію собі обрав таку, що село без неї — не село. Механізатор...»

Подібні рядки читач нерідко бачить у нашій газеті, яка розповідає про звитяжців сільських професій. Імена молодих доярок Ліції Куженко, Тетяни Ладанюк, Марії Коваленко, доярів Сергія Чура, Петра Андратюка, механізаторів Володимира і Аркадія Кушнірових, Володимира Дінула, Юрія Іванова, водіїв Володимира Поліска, Сергія Мудрика добре відомі в області. Це ті молоді звитяжці, котрі своєю працею утверджують честь і престижність важливої професії — професії сільського трудівника. Трудівника, що дарує людям щастя, радість і добро.

Низький уклін і з професійним сльозам вас, шановні трудівники агропромислового комплексу!

Фотомонтаж В. ГРИБА.

(Розповідь про молодого механізатора з колгоспу імені Ватутіна Новоукраїнського району Юрія Іванова читайте на 2-й стор.)

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

ДІМ ДЛЯ МОЛОДОЇ СІМ'Ї

КОР. Питання молодіжних житлових комплексів не обходять увагою молодіжну преса, і, мабуть, появавати, що це таке, немає необхідності. І все-таки Кіровоградці ще донедавна не могли похвалитися своїми досягненнями у вирішенні цього питання.

О. ТРЕТЬЯКОВ: Не могли похвалитися, але й не чекали, склавши руки, що хтось покладе вирішену проблему на славнозвісне блудце з голубою каймою. Ми активно воювали і за саму ідею створення МЖК, і за її втілення.

Створення МЖК в Кіровограді розпочалося у рамках формування комплексної програми виховання молоді.

Створення молодіжних житлових комплексів у Кіровограді спрямоване на стимулювання соціальної активності молоді у вирішенні соціально-демографічних, житлово-побутових проблем, виховної роботи, пошуку і удосконалення нових форм самоврядування.

Наш міський молодіжний центр працює в п'яти напрямках: ідейно-виховна робота з молоддю; культурно-оздоровча або фізичне і духовне вдосконалення молоді; житлово-побутова робота МЖК, кооперативів і т. д.; профорієнтація і науково-технічна творчість молоді; охорона природи і пропаганда архітектурно-історичної спадщини.

КОР. Якщо можна, детальніше про те, що все-таки планується в напрямі житлово-побутової діяльності молодіжного центру.

О. ТРЕТЬЯКОВ: Будівництво першого 108-квартирного будинку МЖК намічене на 1987 рік в 102-му мік-

рорайоні, зараз розробляється генплан. МЖК-2 — цегляний будинок із семи секцій в районі старого автовокзалу. МЖК-3 бачиться як блочне конструктивне вирішення житла 87 серії у селищі Новому. МЖК-4 організується на базі комплекс-

● **МЖК ДОЗВОЛЯЄ:**

СТВОРЮВАТИ ЄДИНИЙ КОЛЕКТИВ ПО МІСЦЮ ПРОЖИВАННЯ; ЗАБЕЗПЕЧИТИ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ІДЕЙНО-ВИХОВНОЇ РОБОТИ НА ПІДПРИЄМСТВІ І ПО МІСЦЮ ПРОЖИВАННЯ.

● **МЖК СПРІЯЄ:**

РОСТУ ТРУДОВОЇ І ПРОМАЙСЬКОЇ АКТИВНОСТІ

МОЛОДІ: ПІДВИЩЕННЮ БОІВНОСТІ І АВТОРИТЕТУ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ; ЗМІЦНЕННЮ МОЛОДИХ СІМЕЙ, ВСЕБІЧНОМУ І ГАРМОНІЧНОМУ РОЗВИТКУ ОСОБИ.

● **МЖК ДОПОМАГАЄ:**

ВІРНИДУВАТИ ПРОБЛЕМИ КАДРОВОЇ ПЕРСПЕКТИВИ ОРГАНІЗАЦІЙ; ПРИСКОРОВАТИ ХІД РЕКОНСТРУКЦІЇ ПІДПРИЄМСТВ; ЗАЛУЧАТИ ДОДАТКОВІ ТРУДОВІ РЕСУРСИ В БУДІВНИЦТВО.

Розмова з головою Кіровоградського міського молодіжного центру Олегом Третьяковим час від часу переривалась телефонними дзвінками. Його запрошували на збори трудових колективів у КІСМ, на ЧЛЗ, з ним консультувалась ініціативна група з КВЛЮ ЦА. Мій співрозмовник обіцяв бути всюди — добре, що сьогодні запрошення не співпадають у часі, а значить, він всюди встигне.

Того ж дня я бачила, як у робітничому гуртожитку Кіровоградського навуноліварного заводу кілька молодих людей жваво обговорювали оголошення, вивішене у фойє: «12 листопада о 16 годині 20 хвилин у червоному куточку заводу відбудуться комсомольсько-молодіжні збори «Про участь колективу ЧЛЗ у створенні молодіжного житлового комплексу».

ної реконструкції міста, наявного вже житлового фонду (центр — квартал між вулицями Луначарського і Декабристів). Реконструкція намічається на 1988 рік. МЖК-5 — сільський, село Федорівка має стати нашим постійним сільськогосподарської продукції. Проектування заплановане на 1987 рік, будуватимемо там, окрім житла і об'єктів соціально-побутової, ще й промислову базу сучасного сільськогосподарського виробництва. Генеральним проектувальником МЖК-1, МЖК-2, МЖК-3 є філіал проектного інституту «Укржитлопроект», МЖК-4 — філіал проектного інституту «Укржитлопроект», МЖК-5 — проектний інститут Держагробуду УРСР. Всі об'єк-

ти оголошуються ударною комсомольською будовою. Планується також і молодіжний житлово-будівельний кооператив, який повиністю зберігати принцип МЖК плюс особисті кошти. Хоча сьогодні саме питання трохи віддалене в часі з ряду причин...

КОР. Хто буде підрядчиком у будівництві?

О. ТРЕТЬЯКОВ: Щодо підрядних організацій, то для будівництва МЖК міста вони обираються в залежності від запланованих конструктивних вирішень житлових споруд. Будівництво МЖК-1, скажімо, здійснюється на базі домобудівельного комбінату, МЖК-2 і МЖК-3 на базі тресту «Міськбуд».

Крім того, думаю, слід нагадати, що згідно відповідного рішення облас-

конкому, єдиним замовником в будівництві МЖК і МЖБК, а також експлуатаційною організацією в місті є міський молодіжний житловий центр, міністерство житлово-комунального господарства УРСР. Міський молодіжний центр всю роботу проводить спільно з міським ЛКСМУ України.

КОР. Як МЖК пов'язаний з ростом трудової і громадської активності молоді?

О. ТРЕТЬЯКОВ: У нас розроблена система соціалістичного змагання серед підприємств, організацій міста за право участі в будівництві об'єктів міського молодіжного житлового комплексу, метою якого є визначення груп підприємств і організацій «дольщиків» для будівництва об'єктів МЖК, надання

допомоги будівельним організаціям у своєчасному введенні в експлуатацію пускових об'єктів 1986 року, підвищення активності кандидатів у члени МЖК. Так, переможцем змагання за право вийти в групу підприємств, організацій «дольщиків» вважаються трудові колективи, що направили на пускові об'єкти найбільшу кількість членів комсомольсько-молодіжних бригад. Переможцем серед бригад, що змагаються, вийдуть ті, хто виконає найбільший обсяг робіт в короткий строк при високій якості. Переможців соціалістичного змагання в бригаді визначає колектив бригади. Остінка результатів проводиться в балах.

Скажімо, я повинен вибороти право участі в МЖК. Я за будь-яку ціну виконаю на своєму робочому місці дії, а то й три виробничі норми. І якість моєї продукції буде тільки відмінною — інакше я не наберу потрібну кількість балів. А що ж Іванов, Петроп, Сидоров, які працюють поруч, хіба заохочують відстати? Звідси і ріст продуктивності праці, і перевищення виробничих планів. Усім вигідно.

КОР. Олег, а які найхарактерніші трудові у створенні МЖК?

О. ТРЕТЬЯКОВ: Про відсутність достатньої і пичерпної інформації я уже говорив. Інша — консерватизм мислення деяких керівників. Трудовий колектив не може вирішити власну долю участі в МЖК без згоди адміністрації. А адміністратори часом і подумати не хочуть, вигідно їм це чи ні. Ось, скажімо, свій приклад, 6 листо-

пада з вини адміністрації зірвалися збори по МЖК в Укрміськбудпроекті. Не підтримують у цих питаннях і не допомагають комітетам комсомолу парткомні заводу «Гідросила», виробничого об'єднання по сімвалках «Червона зірка». Та й від комітетів комсомолу цих підприємств хотілося б бачити більше активності.

Та й будівельні організації не зрозуміли до кінця, що таке МЖК. Домобудівельний комбінат бачить в МЖК лиш силу, яка допоможе їм «підлатати» дірки у виробничості (на сьогодні ДБК не ввів в експлуатацію два будинки і намагається форсувати події).

КОР. І останнє запитання. З чого все-таки почати роботу по створенню МЖК?

О. ТРЕТЬЯКОВ: По-перше, зі зборів трудового колективу по питаннях створення МЖК. Випишу з рішеннями цих зборів треба направити в Кіровоградський міськвиконком, МК ЛКСМУ і у відповідне міністерство. Причому згідно відповідних постанов Радн Міністрів СРСР від 12 червня 1986 і 5 червня 1985 років міністерства зобов'язані задовольняти потреби МЖК без затримки. Ну, а якщо все-таки виникають запитання дзвоніть по телефону 3-94-74, 4-98-71 або приходьте в клуб — вул. академіка Корольова, 21. Ми абиратимемо по віторках і четвергах о 18 годині.

Розмову вела
Л. ЯРМОЛЕНКО.

Коли перестався номер, 12 листопада було прийнято рішення міськвиконкому про створення МЖК в Кіровограді.

Ти і твоя п'ятирічка

Сьогодні у комсомольців Знам'янщини важлива подія — звітно-виборна конференція. Готуючи гідну зустріч XX з'їзду ВЛКСМ, XXV з'їзду ЛКСМУ України, ми вийшли на фінішну пряму. І сьогодні настав час дати принципову оцінку тому, з чим ми йдемо до цих визначних подій.

Нині на місцях ведеться політна робота по пропаганді документів і рішень XXVII з'їзду КПРС, XXVII з'їзду Компартії України. Наголос робиться на тому, що Звернення представників усіх комсомольських поколінь до юнаків та дівчат республіки у зв'язку з 68-ю річницею Ленінського комсомолу, підготовкою до XX з'їзду ВЛКСМ, XXV з'їзду ЛКСМУ України звернені до кожного з нас, а головний зміст найближчої роботи визначено в широкому розгортанні соціалістичного змагання за успішне виконання завдань XII п'ятирічки.

Успіхи вже є. За підсумками 10 місяців економіка міста і району набула помітного прискорення. План з виробництва промислової продукції виконано на 102,1 процента, успішно виконані й плани з виробництва семи основних видів сільськогосподарської продукції. Багато юнаків і дівчат узяли підвищені соціалістичні зобов'язання і неоганомно їх дотримуються. КМК по виробництву кукурудзи з колгоспу імені Кірова (групопсорг А. Семенов) виступив з ініціативою «План 2-х років п'ятирічки — до 70-річчя Великого Жовтня і п'ятирічку за 4,5 роки». Ударно трудяться передові діячі з колгоспу «Союз» Л. Куженко і М. Коваленко, машиністи електровозів зі Знам'янского локомотивного депо П. Білоус і Є. Костів, механізатори В. Чинчай з колгоспу імені Леніна і І. Голованов з колгоспу імені Кірова, електроварник ди-

станції колії залізничного вузла Знам'янка С. Кисиліч, монтажник Знам'янської ПМК-133 С. Соколов, продавець відділу робітничого постачання Л. Дунда та інші. Стабільні в успіхах і КМК зміни № 1, станції Знам'янка, електровозної колони імені 60-річчя ЛКСМУ. Про них знають не лише в місті і районі, але й в області, ми пропагуємо їхні здобутки.

Але нині варто сказати про інше. Як часто із трибун різних комсомольських форумів (у тому числі і наших) звучали бадьорі, вагомі цифри досягнень сотень підприємств виробництва, ударників комуністичної праці, які достроково виконують задання року чи п'ятирічки. Чи існувало це в дійсності? Так, але внесок комітетів комсомолу в цьому невеликий.

Скажімо, так. За останні два роки в районі створено 11 комсомольсько-молодіжних ланок по виробництву кукурудзи на зерно. Згідно звітів із первинних ними обробляється кожний 3-й гектар кукурудзи. У всіх КМК є паспорти, завірені печатками й підписами службових осіб. Проте поспражньому із одиннадцяти працює лиш сім, а про існування решти комсомольці колгоспів імені Ульянова, «Дружба», імені Леніна, «Путь Ильича» навіть не здогадувалися. Іх створили завідомо «паперовими» колишні секретарі комітетів комсомолу О. Ворочаєв, П. Яковець, Л. Бесараб і донині очолюючи спільчан колгоспу «Путь Ильича» О. Колоусов. Є формалізм та недоброякісність в організації КМК, змаганні між ними і в комсомольських організаціях колгоспів імені Шевченка, «Україна» (секретарі В. Мовчан, С. Олейник), міськкомбінату і ПМК-133 (колишні секретарі О. Нагнибіда, Л. Кошмелюк). Тут далося ознаки упущення в роботі й оргвідділу міськкому комсомолу (завідуючий В. Пономаренко).

Доводиться зустрічатися

і з фактами, коли без погодження з комітетами комсомолу керівники господарств переводять членів КМК на інші ділянки виробництва, тим самим руйнуючи ці колективи. Так трапилося, зокрема, в КМК магазину № 41 відділу робітничого постачання, цеху АТС райвузла зв'язку, АТП-10036. «Беззубими» виявилися тут і секретарі комсомольських організацій Т. Титенко, О. Савельєва, О. Гринченко.

Поза всяким сумнівом, потужним важелем впливу на інтенсифікацію виробництва є організація і ведення соціалістичного змагання. Але в нас тут так і залишається чимало упущень. Узяти таку крупну комсомольську організацію, як залізничний вузол. Наряду з тим, що н/о станції Знам'янка має дійсно дієву систему ведення змагання, діють моральні й матеріальні стимули і гласність, у спільчан локомотивного депо до цих пір існує лише загальне стимулювання: за цих умов хронічний несплачування внесків, скажімо, отримує премії нарівні з дійсно сумлінним комсомольцем. Слабо тут і узагальнюють досвід.

Міськком комсомолу бачить у цьому свою вину. Фактично не діє інформування первинних к/о про підсумки змагання між КМК, які підбиваються щокварталу. Нагороди міськкому заходять адресатів із запізненням або й зовсім не знаходять. Найближчим часом ми серйозно переглянемо умови і форми соціалістичного змагання, щоб відійти від формалізму.

З'їзд партії поставив перед комсомолом і таке конкретне завдання: постійно тримати на контролі питання бережливості, підтримувати тих, хто економічно й раціонально використовує сировину, електроенергію, паливо. Конкретно це проявляється у створенні і впровадженні у трудових колективах рахунків економії. Та чи помітна ефективність їх використання? Ми змогли відкрити колективні рахунки економії в КМК і виробничих комсомольських організаціях там, де це можливо. Але одночасно втратили другий, можливо, головніший пункт — забезпечення

морально й матеріально зацікавленості від результатів роботи по економії матеріальних засобів. Міськкому ЛКСМУ є робота і тут. Реальнішим має стати контакт із профспілковими організаціями, господарськими на місцях; участь молоді в загальній економічній масі органічно входить у загальну систему по економії і ощадливості у трудових колективах, — причому, окремим розділом. Не стали головними у діяльності міськком штабу «Комсомольського прожектора» і питання економії використання вторинних ресурсів, тому «на гальмах» вони і в первинних.

Економія і бережливість — невід'ємні від раціоналізації НТМ. Сьогодні ми ще не можемо сказати, що сприяли великому потенціалу творчості понад 300 молодих новаторів міста і району, хоч окремі успіхи є. За десять місяців цього року впроваджено 128 раціоналізацій з економічним ефектом 48 тисяч карбованців — і це значно нижче минулорічного рівня.

Міськком, комітети на місцях все ще упівсили працюють по розвитку конкурсів профмайстерності, на виявлення кращих виконавців і раціоналізаторів. Можливості республіканської операції «Впровадження» за недавній час лише двічі проявлялися в нас конкретними заходами — а вже це сприяло прискоренню впровадження 23 молодіжних раціоналізацій.

Кардинально переглянемо й діяльність постів і штабів якості на підприємствах та в організаціях — наліт формалізму тут все ще приглушує окремі паростки справжнього діла. Спільчани міста й району складають помітну силу, і прагнутимемо, щоб їх вклад у вирішення завдань XII п'ятирічки став вагомим.

М. ДАВИДОВ,
перший секретар Знам'янського міськкому комсомолу.

Третій рік працює перунаркою Онуфрійського райпобуткомбінату після закінчення Кіровоградського СПТУ № 14 комсомолка Світлана Прусакова. Приватна й чемна з клієнтами, вона завжди перевищує планові завдання. Минулого місяця, наприклад, здала в насу 268 карбованців при плані 233. Комсомольці комбінату обрали її секретарем своєї організації. Портрет Світлани прикрашає дошку пошани райкому ЛКСМУ.
На знімку: Світлана ПРУСАКОВА.
Фото В. РУДЕНКА.

Басейни

для талої води

ВОРОШИЛІВГРАД. Ще на тисячу гектарів розширили площу зрошуваних земель меліоратори тресту «Ворошиловградводбуд». Тут завершилися випробування гідротехнічних споруд другої черги Станічно-Луганської зрошувальної системи.

Вносити істотні поправки в меліоративну карту іригаторам з кожним роком все важче: далі розширення зрошуваних угідь стримує нестача води. Тому дуже важливо з високою віддачею використовувати місцевий стік.

[Кор. ПАТАУ].

ВЧАТЬСЯ

КОМСОМОЛЬСЬКІ КАДРИ

На курсах підготовки і перепідготовки комсомольських кадрів і активу Запорізької зональної комсомольської школи закінчилися навчання слухачів — старших піонервожатих з семи областей республіки. Слухачі прослухали курс лекцій з актуальних проблем марксистсько-ленінської теорії і практики комуністичного будівництва, комсомольського будівництва, а практичних питань діяльності шкільних комсомольських і піонерських організацій.

Уагу слухачів було зосереджено на глибокому вивченні матеріалів XXVII з'їзду КПРС і XXVII з'їзду Компартії України, промов і виступів Генерального секретаря ЦК КПРС М. С. Горбачова, матеріалів XIII пленуму ЦК ВЛКСМ.

На практичних і семінарських заняттях, які відбулися в загальноосвітніх школах Кіровоградської області, були обговорені питання удосконалення роботи шкільних комсомольських організацій і піонерських дружин у світлі рішень XXVII з'їзду КПРС, реформи загальноосвітньої і професійної школи.

Слухачі відвідали історичні та пам'ятні місця міста Запоріжжя, взяли участь в святкуванні 43-ї річниці звільнення Запоріжжя від німецько-фашистських загартників.

В роботі курсів взяли участь і виступили з лекціями заступник завідувача відділом науки і учбових закладів Запорізького обкому партії С. П. Заруба, заступник завідувача відділом загальноосвітніх шкіл і професійно-технічних училищ обкому партії В. В. Елфімов, секретар Кіровоградського обкому ЛКСМУ Н. Ангелуца, секретар Запорізького обкому комсомолу І. Дудник, відповідальні працівники Запорізького обкому партії, викладачі вузів міста.

Ш УМІЛО-ШЕЛЕСТИЛО на палючому вітрі пшеничне колосся. Юрій вів комбайн хлібною півною, спостерігаючи, як сонце, що зачепилося вже за ліній горизонту, пролизувало своїми променями кожне зернятко, заглиблюючи в них частину світла, тепла і на вечір. Ху-у... Може, настав час підсумувати зроблене? Ні, світові години живи — на вагу золота.

А червоноста, дихаюча паром, нуль снувалася до горизонту все нижче й нижче. У гарячій, невичайній ще пасма вітрові вліталися подихи прохолоди, які з жадобою кохала розпечена земля.

Ще якісь хвилини — і глибока темніть огорне поля, не залишивши жодної шпаринки. Вона б, напевно, так і поглинула все своє бездонною пащею, якби не було тут, у степу, комбайнерів і техніки. Яскравими смолоскипами спалахнули потужні фарми, розрубуючи непроглядну чорноту жовтими гострими кланками.

Тепер, коли легше дихати стало легше, робота, наче сама собою, закліпала ще дужче...

Іванов нетерпляче (вже якотре) сів у той бік, звідки давно повинна була з'явитися напастіжка Володі Волкова. Машини снували одна за одною. Весело переморгувалися, світячи жовтими зіницями, очі-фарми. Водії сигналізували, вітаючи щоразу один одного. І, під'їжджали до інших комбайнів.

Тривога, що росла у серці, заповнила душу Юрія. Нерівноважність через війну, хлюпала некутим болем.

НАЙДОРОЖЧЕ

— Що, що там у нього могло статися? — знову і знову запитував Олега.

І той, переймаючись настроями командира екіпажу, зводив брови, хмурив чоло, знизував плечима, кидаючи занепокоєно-стурбоване: «Не знаю... Нарешті Олег не витримав (ще трохи — і бунт буде повний!), зісковзав майже на ходу, поскоковнувшись на слизькій стерні, і побіг напереріз першому ж автомобілю, махаючи руками: «Зупинись!».

Звістка, яку пропіс помічник, не заспокоїла, а, навпаки, ще дужче розтривожила молодого комбайнера. Виявляється, не доїхавши до току, машина Волкова зупинилася. Побіжний огляд показав: надовго...

— Що, що робити?

Це питання свердлило мозок Юрія Іванова гострим бурвачником, вимагаючи твердого, єдиного правильного рішення. Стояти і чекати, доки ліквідує поломку Волков, було б справжньою зрадою. Але ж і вільних автомашин у господарстві не залишилось. Ні, ні, вихід треба шукати все одно. Самим.

ОЛІМ кілька років тому, закінчивши десятирічку, Юрій прийшов у тракторну бригаду № 1 колгоспу імені Ватутіна, дістався йому найстаріший трактор, у якого, що не десь, «сиділо» то одно, то інше деталі. У хлопця руки не

вискакали від мастила. Вона так глибоко в'їлася у борозенки долонь, що відмити їх добила тоді було й думати. Може, саме тоді і зрозуміли всі оточуючі, що цей, на перший погляд, непоказний юнак має в душі хорошу, таку необхідну у всякій роботі впертість, затятість.

Нелегкими, ох нелегкими були ті перші місяці. Знання з механізації, здавалося, здобува перед цим добрі. Але одна справа (добра, звичайна, справа) — наука, зовсім інша — практика. Та й напарника настаником у повному розумінні цього слова не назавеш (не заслуговував той просто цього). Тому вже через два тижні почав працювати Іванов на своєму Т-74 самостійно. Але сам він ніколи не був. Добре слово колег, самого бригадира ставали в пригоді. Все сильнішали, міцніли руки молодого механізатора, а разом з тим муніції, гартувався, як у найкращому гарнілі, в нелегких трудових буднях його характер.

З напольовістю припіло справжнє вміння.

Не хотілося залишати товаришів, чорне, блискуче, помержене скибаним полем. Але чекав Юрія ще один обов'язок — стати захисником Вітчизни.

Армійську службу довелось нести далеко від рідної країни. Тож, коли надходив з дому черговий лист, здавалося солдату, що між рідними бачить він мудрі очі своєї Вітчизни. А ще: від кожної літери, кожного розділового знака вліяло тепло отчого дому. Здава-

лось, закрий очі — одразу ж побачиш своє село Рівне і вдихнеш запашне, настоянне на травах повітря.

Сила землі — велика. Рідної ж — невимірною...

ПОВЕРНУВСЯ воїн до дому на рідну землю. І покланкала вона його знову. Всього три дні і відпочивав вчорашній солдат Юрій Іванов. А тоді прийшов у тракторну, глянув світлим чистим очима: «Приймай-те».

Ось і знову зустрілися вони — Юрко і трактор. І хоч «стаєвий кінь» був тепер інший, новіший, надійніший, але ставився до нього Юрко так само турботливо, як і тоді, до першого. Чомусь згадувалось, як вперше колись взяв його до себе у кабінку Саша Саржатунов, показав, як заводити мотор, розповів про призначення кожної ручки. Трактор рушив. Побіг, стелаячись назустріч, ховаючись десь аж під димом, в'юкий шлях, відкриваючи Юркові життєву дорогу. Тоді, поруч найкращого друга, і зробив він свій вибір.

Тепер Сашко далеко, одружився і вліхав в іншу область. Пише, що дуже скучає, мріє повернутися, згадує, як завжди тяглися вони один до одного, і з роками дружба переросла у щось більше, вагомніше. Юра ж, пояснюючи це, го-

ворить: «Стали ми з ним, мов брати». А що може бути сильнішим від чоловічого братства, від міцного потиску двох рук, душевної єдності, однакості в думках і прагненнях?..

Любить Юрко спостерігати на світанку за полем, коли на сході з'являється легка туманна плівка, і зрештєвалюються там у небо, віддаляючись і танучи, як перші сніжинки. Найбільше поважає він у житті хліб — вічну і немилюючу цінність. Для нього запашний, відірваний од коронової окраси уособлення не тільки його і його колег праці, а всього, що з хлібом пов'язане.

У 1972 році Юркові було всього дев'ять років. Того літа на Тюменщині, рятуючи від пожежі врожену ним ниву, загинув комсомолец Анатолій Мерзлов. Тисячі радянських юнаків прийняли з його обличчя рук, як естафету, обвуглене на вогні колосся. А у вісімдесятих вліхав у їхні ряди і Юрій.

Іванов зупинив комбайн. Розповів про свій задум помічників. Відвох з Олегом дісталися вони на тракторну бригаду, взяли свій Т-150, відшукали причеп, трохи «підлатали» його, і... Губченко збирав пшеницю, а Юрко відвозив її на тік. На світанку приїхав, подогодивши автомобіль, Володя Волков.

Знайти такі у безвихіді вихід...

Найдорожче. Найдорожче? Чи не почуття обов'язку Хлібороба?

Н. ГАРАС.

Колгосп імені Ватутіна, Новоукраїнський район.

ІНСТРУКТОР по спорту Кіровоградського виробничого швейного об'єднання Тетяна Парщенко зізналась щиро:

— От немає коли щось влаштувати путне через ці папери. Оце з самого ранку до обіду займалась інвентаризацією, складала акти, шукала членів комісії, що їх підписали. А тепер треба дооформляти протоколи, підганяти різні цифри — щоб все було представлено в протоколах, щоб сходилося з раніше поданими даними... На те, щоб організувати якісь змагання, вже немає часу.

А навіщо дооформляти, приписувати те, чого немає?

— Бо не все так, як воно насправді є — хтось показав поганий результат, хтось не виконав нормативу. А в звітні повинна бути цифра, вища запланованого. Інакше наш звіт не приймуть, якщо ми покажемо справжній стан справи.

Ця розмова — з приводу підготовки значків ГПО. Якщо вірити звіту, то їх на підприємстві в цьому році з'явилося більше 200 — п'ята частина всіх працюючих.

Аж же складали нормативи робітники об'єднання? Орієнтир ніби вибрали й правильний — по групах. Ось в п'ятому цеху їх три. В протоколі значиться — на залік з плавання в одну з них відібрано 26 чоловік — нормативи складало 10. Так само під час стартів на стометрівці, вогневому рубежі. По 10—11 робітників стартувало й в інших групах. Без попередньої підготовки вийшли дівчата на старт і виконали одразу норматив.

В іншому протоколі значиться, що з 220 робітників п'ятого цеху взяли в тур-

нірі з багатоборства ГПО брало участь 83 чоловіки, що тут в групах ГПО постійно займається... 11 виробничників, що є тут 16 розрядників. Далі протокол аж за травень, потім — за червень і липень. Масового складання нормативів в серпні—листопаді не було.

— Це й так добре, що хоч три—чотири рази на рік одна робітниця згодилась

комплексу ГПО. Кожен! То чому ж тоді лише третина виходила інколи на старті? Безперечно, це через те, що пропаганда нормативів велась формально. Навіть комсомольські активісти підприємства не визначили для себе особисто програму дій. Не визначилась й секретар комітету комсомолу Надія Коврига. Вона твердить, що ще в школі

рів так і не продовжили розмови з цього приводу. Та й що могли сказати ті, кого умовляють вийти на старті?

Чи була спроба зруйнувати пасивність? Пробували. У спортивній кімнаті гуртожитку встановили тенісний стіл, поклали три столики з шашками. Однак з 200 робітниць, котрі мешкають

ж вони в профтехучилищах, складали нормативи ГПО, а тепер ось соромляться одягти спортивну форму.

Ні, тут потрібний інший вимір в розв'язанні проблеми. Куди, скажімо, поділись фізорги і громадські інструктори по спорту, які значаться в звітах? А хто в комітеті комсомолу відпо-

ва — один тенісний стіл, кілька шахівниць, волейбольний майданчик біля гуртожитку, пневматичний тир — не так уже й багато для такого великого колективу фізкультури.

ОТЖЕ, треба змінити місце зустрічі комсомольських, профспілкових і фізкультурних працівників з юнаками та дівчатами. І змінити його можна. Воно там, де знайде свій інтерес кожен з комсомольців, кожен молодий виробничник. А інтерес до красивого слід пробудити, якщо вже в колективі прописалась байдужість.

Чи треба давати рецепти для дій активістам підприємства? Він лише один — актив має бути сам активним.

Нагадаємо: приклад показав генеральний директор, вийшовши на старті легкоатлетичного кросу. Але ж це він тільки для себе, для свого гарту. Ім'я В. І. Курбатова в списку лідерів фізкультурного руху в місті. А чи може бути лідером весь колектив фізкультури підприємства, де робітників умовляють вийти на старті ГПО?

— Гаряда, ми поговоримо про це, на чергових комсомольських зборах, — запевнила Надія Коврига.

На зборах — добре. А потім і в іншому місці — біля верстата, в гуртожитку, в комсомольській групі, бригаді (на підприємстві чотири КМК, які теж пасивні в спорті). І не умовляти. А шукати і знаходити потайну струну, яка не бринить фальшиво, а гучно і заклично.

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара».

ФІЗКУЛЬТУРУ — ТОБІ І ВСІМ

МІСЦЕ ЗУСТРІЧІ ЗМІНИТИ МОЖНА

- ЦИФРА ДЛЯ ЗВІТУ
- КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ — КОЛЕКТИВ ФІЗКУЛЬТУРИ — ПЕРЕРВАННИЙ КОНТАКТ
- ХТО ЗА ДИРЕКТОРОМ!

випробувати себе, — говорить Т. Парщенко. — Бо треба довго умовляти кожну. Рідко хто погодиться плавати не в басейні, а в забрудненому ставку. Якщо ж тримається на воді, то треба зарахувати залік.

І додає: — Був, наприклад, легкоатлетичний крос. Записали ми в протокол 50 чоловік, змагалось лише 27. Наш директор, хоч який зайнятий, та знаходить час, щоб регулярно змагатись з найсильнішими кросменами міста. Жодного турніру не пропустив, а дівчата чомусь нехтують спортом. Тож проводимо змагання з мінімальною кількістю учасників.

Тетяна Парщенко згодна: вийти три—чотири рази на рік на старті ГПО — користь мала, потрібна система — щоб і перед складанням нормативів і після закінчення тренуватись. А чи згодні з нею молоді робітниця, чи сповна усвідомили вони значимість занять фізкультурою? В протоколах значиться: кожен з допущених до складання нормативів ознайомлений з вимогами

виконала норматив спортивного розряду з багатоборства ГПО, добре стріляє.

— Скільки ж разів на тиждень буваєш в тиру?

— Давненько не була. Все ніколи.

— Скільки ж комсомольців склали норматив?

— Може, інструктор по спорту знає. У нас — 380 членів спілки...

Скільки спілчан склали залік з фізичної та військово-технічної підготовки, так і не вдалось з'ясувати. Такого обліку не ведеться. ...На звітно-виборних комсомольських зборах відзначалося: «Під час суботників і недільників обладнали спортивний майданчик, оформили спортивну кімнату, однак від цього в напрямі активізації спортивно-масової роботи нічого не змінилось. На змагання ніхто з комсомольців не ходив». Це — із звітної доповіді. А учасники збо-

в гуртожитку, вечорами сюди заходить п'ять—шість чоловік.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ директор об'єднання В. І. Курбатов, знаючи про все це, зауважив: «Ми б для них і спортзал випросили в технікумі чи школі, ми б і стадіон... Тільки б вміло проводили свій вільний час...».

То як же домогтись зрушень в масовості? Може б особистим прикладом провідних спортсменів? Директор першим показав приклад. Серед кращих Тетяна Парщенко називає механіка В. Гончарова, начальника цеху Г. Тарана та ще кілька чоловік. Це ті, хто бере участь в усіх поєдинках, які влаштовуються в колективі фізкультури. А от серед комсомольців таких немає.

Невже справді тут хлопці й дівчата такі байдужі до всього красивого? Вчилися

відає за спортивно-масову роботу і, зокрема, комплекс ГПО? Методист з виробничої гімнастики Тетяна Мельник. Хоч вона і за своїми службовими обов'язками має цим займатись, а громадське доручення повинен був отримати хтось з виробничників, молодих спеціалістів. Весь цей актив, об'єднавши свої зусилля з профспілковим комітетом, міг би при бажанні знайти форми впливу на свідомість молодих робітників. Та, виходить, не знайшов. Чи був, скажімо, на підприємстві великий спортивний вечір з участю хоч десятої частини всіх 380 комсомольців і всіх 960 членів колективу фізкультури? Такого тут не пам'ятають. Чи пробували комсомольські активісти разом з фізкультурними працівниками влаштувати на стадіоні (хоч позиченому) театралізоване спортивне свято, де б виступили провідні спортсмени міста? І такого не було.

На наш погляд, і спортивна база, що є в колективі, — зовсім не зразко-

«БУДЬ ГОТОВИЙ!»

Так називалася гра, яка недавно відбулася на подвір'ї Кіровоградської середньої школи № 5. В цій грі ми — піонери — повинні були показати свої знання з історії жовтеньських груп і Всесоюзної піонерської організації, правил дорожнього руху, а також дотепність і кмітливості.

Оцінки в грі: червона літера — погано, жовта — задовільно і зелена — відмінно. Пройшовши 10 станцій, піонери задавали всі одержані літери в прес-центр, де вони були приклені до екрану змагання.

Перед грою ради загонів усіх класів вишуквалися на лінійку. Піонервожата ознайомила з умо-

вами гри і сурма покликala юних лєнінцїв у подорож.

Актив 6 «А» класу поїхав на станцію «Піонерська». Тут учням були задані запитання про історію піонерської організації, про її нагороди. На наступній зупинці — «Історичний» — актив нашого класу дав вичерпну і змістовну відповідь і одержав найвищу оцінку. Микола Була всіх приємно здивував. Він знав відповіді на всі запитання, і в тому, що ми одержали зелену літеру, найбільша його заслуга.

З радістю учні попрямували на станцію «Самодіяльність».

Після цього піонери пішли на станцію «Юних

інспекторів Руху». Голова ради загону Юра Гудзенко першим відповідав на запитання, які задавали вимогливі судді-міліціонери. Він знав, що означають всі знаки дорожнього руху, і коли всі запитання було вичерпано, Юрі було вручено зелений знак.

Перемагаючи і терплячи невдачі, пройшла команда останню станцію «Інтернаціональність», де оцінювали знання учнів про своїх ровесників з інших країн. Відзначилася Світлана Голуєнко.

Наш клас не зайняв призового місця. Але тепер ми будемо готуватися до наступної гри «Завжди готовий». І обов'язково переможемо!

БОГДАН БАБИЧ,
учень 6 «А» класу
СШ № 5.
м. Кіровоград.

Граф Кутайсов та інші

Перша прем'єра, якою розпочав 49-ий сезон Кіровоградський театр ім. М. Л. Кропивницького — «Холопка». З початкових тактів оркестру глядачі настроїлися на сприйняття оперети — жанру, який кропивницьким чомусь забули, але, на щастя, знов повернули на сцену. Мабуть, це не випадковість, не примха, а поворот до серйозного освоєння цього жанру.

Прагнучи до створення яскравого театального видовища, кропивничани для підсилення образного вирішення конфліктів і перипетій оперети постарались використати в її драматургії кращі традиції класичного театру і оперети: розгорнуті сцени, що поєднують сольні епізоди, ансамблі, хори, кордебалет, інструментальні епізоди з окремими закінченими номерами, темпорити мови в діалогах і внутрішніх монологів, різні костюми тощо. Таке поєднання привело до у найбільшій мірі класичних героїв Віолетти і Андрія Туманського до органічності єдності сценічного і музичного розвитку. Оперета М. Стрельнико-

ва (лібретто Є. Геркіна та В. Раппопорта) «Холопка» має простий, навіть за сучасними уявленнями — банальний сюжет. І тому складність для акторів, зайнятих у виставі, полягала в тому, щоб показати цікаві характери, розкрити засобами оперети та індивідуальної гри образи, що діють в атмосфері початку XIX століття.

Події розгортаються в Гатчині, в палаці графа Кутайсова, якраз напередодні того перевороту, коли царя Павла І змінив Олександр ІІ. Як завжди в подібних творах, в цій опереті є й інтимна любовна лінія, і соціальний конфлікт: у Віолетту (заключена артистка УРСР В. Дронова), співачку, що служить графу Кутайсову (артист Є. Пасиченко), закоханий Андрій Туманський (артист М. Обухов), син князя Батуріна і його холопки. В силу обставин Андрій стає холопом графа Кутайсова, бо той стоїть на перешкоді його шлюбу з Віолеттою. Та чесний, волелюбний юнак, який вчиться в Паризькому університеті, не мириться із своїм становищем. Отут би і посилюти режисеру (сподіваюсь, що і у автора було таке бажання) соціальну загостреність сюжету. Але для сценічності був обраний полегшений варіант — наголошувати на зробиленні на комедійний початок, який, хоча в окремих епизодах вдало імітується в поетичну інтонацію, не підтримує соціальний конфлікт, а

згладжує його в нашому сприйнятті.

Певної майстерності в розробці комедійного плану оперети досяг заслужений артист УРСР А. Косляченко, який виконав роль Ельпідіфора, камердинера графа Кутайсова. Щоб змалювати це схожість на інші характери, щоб створити максимум напруги і цікавості глядача до подальшого ходу подій, актор через окремі епізоди і дрібні деталі старанно акцентує всі комічні сцени, використовуючи деякі елементи комедій-буфф. Благородна мета — вражати, дивувати глядача, але в гонити за цю А. Косляченко, здається, «передає кути меду».

Симпатії глядачів привертала своєю грою артистка В. Лішменко (Дмитрись Нечипоренко) та В. Фоменко (Поленька, акторка театру Кутайсова). Комедійне забарвлення створених ними образів пропонує серйозні почуття, що висловлювались у дустах та сольних партиях.

До речі, вокальні дані майже всіх виконавців, за винятком В. Дронової, залишають бажати кращого. Не відчувається, що хормейстер М. Макода та концертмейстер Т. Спиріденко доклали всіх зусиль до забезпечення якісного звучання цієї класичної оперети.

Однак глядачі із задоволенням аплодували кропивничанам за дарунок — зразок призабутого театру «легкого» жанру.

Л. РОМАНОВ.

ПРОЙШЛА ДЕКАДА

Музей — солдатам правопорядку, яку провели співробітники Кіровоградського краєзнавчого музею. Під час декади працівники управління внутрішніх справ облвиконкому ознайомилися в виставкою «Подвиг народу безсмертний», куди входили експонати із фондів музею, зустрілися з ветеранами партії М. С. Бронницьким та І. Ф. Сілініним, прослухали лекції «Справа В. І. Леніна живе й перемагає», «Встановлення Радянської влади та громадянська війна на Єлисаветградщині», «КПРС — організатор перемоги радянського народу в Великій Вітчизняній війні».

К. ЛІСНЯК.

19 Листопада — 275 років з дня народження М. В. Ломоносова (1711—1765).

На знімку: російський вчений-природознавець, поет, художник, історик М. В. ЛОМОНОСОВ. Фотохроніка ТАРС.

ТВОРЧІСТЬ

КОЛИ ЗБЕРУТЬСЯ
НІНА Й ОЛЯ

Десятикласниці Знам'янської СШ № 2 Ніна Рибка і Ольга Проскурія відіають танцювальний колектив при Палаці культури залізничників. Ніна, крім цього, ще й учасниця народної агітбригади під керівництвом М. П. Новикова. Та є в подруг захоплення, сильніше від цих. Топаріші знають: коли зберуться Ніна й Оля — лунатимуть пісні.

Гасне в залі світло, лунають перші акорди, виходять дівчата на сцену. Легко, невимушено почувають себе перед глядачами співач-

ки — учасниці ВІА «Росесник» при Палаці культури залізничників.

...10 років тому прийшла до музичної школи Ніна з матір'ю: «Хочу у вас навчатися». Відмовили спочатку — і так, мовляв, на двадцять п'ять учнів більше набрало. Та де двадцять п'ять, знайшлося місце і двадцять шостому. Дебют на сцені відбувся через 5 років, коли Ніна проспівала пісню «Добра казка». Потім почали співати вже дуетом з Ольгою, яка теж навчалася в музичній школі.

Обом подругам подобаються Софія Ротару, пісні О. Пахмутової і М. Добронравова. Думують вступати до одного інституту, мріють навчати дітей музики.

О. УСТИНОВСЬКИЙ.
м. Знам'янка.

ДО «РИТМУ»
ЙДУТЬ СІМ'ЯМИ

1975 року у Світловодському районному будинку культури почався набір у студію сучасного бального танцю. У результаті конкурсу було відібрано п'ятнадцять пар, які й почали заняття.

Минули три роки навчання, настав час розлучатися. Але ж хіба це так необхідно? І тоді студії на чолі зі своїм вихователем Оленою Миколаївною Шабаліною вирішили створити самодіяльний ансамбль бального танцю «Ритм».

Зранку — навчання в школі, робота, ввечері — репетиції, виступи перед глядачами... І не з окремими номерами. У «Ритму» є власна

концертна програма з двох відділень. Широко представлені у них наші, латиноамериканські, західноєвропейські бальні танці. 1982 року ансамблю було присвоєно звання народного.

При ансамблі «Ритм» працюють п'ять підготовчих груп, кожна з них нараховує 30 чоловік. Керують цими групами кращі танцюристи «Ритму». Аматори виступають у районі, часто бувають у своїх сусідів в Онуфріївському районі, у Полтавській області.

Цікаво, що в колективі цього року з'явилася п'ята сімейна пара. І зовсім не обов'язково, що майбутнє подружжя знайомиться у колективі. Буває, що учасники після одруження до ансамблю приводять чоловіка чи дружину.

Г. ХАРИТОНОВ.
м. Світловодськ.

Ви просили розповісти

ЯК ПРИЙШЛИ У МИСТЕЦТВО
І НАД ЧИМ ПРАЦЮЮТЬ

Софія РОТАРУ

Народилася на Буковині. У сім'ї всі любили співати — батьки, сестри, брат. З дитинства Софія брала участь у художній самодіяльності, пізніше закінчила Чернівецьке музичне училище. Представляла Радянський Союз на IX Всесвітньому фестивалі молоді та студентів у Болгарії, де одержала золоту медаль.

Довгий час Софія Ротару працює з вокально-інструментальним ансамблем «Червона рута», яким керує її чоловік Анатолій Євдокименко. У доробку артистки — диски, випущені мільйонними тиражами, зйомки у фільмах «Душа» і «Де ти, любов», виступи на різних концертних майданчиках. Артистка виконує пісні українською, російською, молдавською мовами. Нині працює при Ялтинській філармонії. За творчі успіхи удостоєна високих звань народної артистки УРСР та Молдавської РСР, Со-

фія Ротару — лауреат премій Ленінського комсомолу та імені Островського, переможець міжнародних конкурсів естрадної пісні.

Юрій АНТОНОВ

Виріс у білоруському місті Молодечно. Закінчивши музичну школу по класу народних інструментів, працював у Мінській філармонії. Потім став співати в складі відомого ленінградського ансамблю «Співаючі гітари», пізніше — в різних московських колективах. Стиль його пісень і манера виконання ніби й не зазнають впливу новомодних віянь. Антонів співає просто, рівно, майже по-домашньому. Його пісні записані на диски, звучать по радіо, телебаченню.

Родіо ФОМІН

Закінчив вокальне відділення Ліпайського музичного училища, виступав у різних групах, зрештою став солістом різької групи «Ремікс». Створено цей інструментальний колек-

тив з ініціативи Реймонда Паулса. Ансамбль виконує композиції Паулса і своїх учасників, в тому числі й самого Фоміна — яскраво індивідуальні, емоційні. Р. Фомін представляв нашу країну на міжнародному фестивалі «Люди і море» в НДР, а цього року завоював головний приз пісенного конкурсу «Юрмала-86».

Олександр БАРИКІН

Він у естраді давно. Брав участь у записі пам'ятного альбому Д. Тухманова «По хвилі моєї пам'яті». 1982 року випустив свою пластинку «Карнавал». Але особливу популярність здобув із виходом гіганта «Сходини», куди увійшли пісні на музику Д. Тухманова і самого О. Барикіна. Різноманітної тематики, різного темпу і мелодійного малюнка, ці композиції об'єднані однією спільною рисою — пристрастю виконавця — то бушуючою, як у «Сходинах», то тривожною, але не безнадійною, як у «Літні», то сумовито-пронизливою, як у «Елегії». Пізніше артист випустив альбом «Своє лице», нині готує пластинку з двома новими піснями — «Коли ми закохані» та «Бразильський карнавал».

Різнорічними культурними заходами насичене дозволяє учнів Інгульського СПТУ № 34, що в Устіївському районі. Вчителька місцевої середньої школи Т. О. Медведєва організувала тут драмгурток. Хорошу репутацію має й агітбригада, якою керує лауреат республіканського конкурсу самодіяльних колективів Віктор

Тимофеев. Віктор здобуває в училищі кваліфікацію шофера, до дрібниць знає життя і настрої товаришів по навчанню. Тому програмі виступів бригади відзначаються злободенністю, вражають дошкульними дотепами на місцеву тематику, сприяють вихованню добрих почуттів.

Найбільшою ж популярністю в училищі користується вокально-інструмен-

тальний ансамбль, який створив учитель середньої школи молодий комуніст О. М. Чепурний. Репертуар ансамблю постійно оновлюється.

На знімку: учасники вокально-інструментального ансамблю (зліва направо) Віктор ТИМОФЕЄВ, Галина МОТЕНКО, Іван ШЕЛЕР та Ольга ГОЛИНСКАЯ готуються до чергового виступу.

Фото В. РУДЕННА.

«МИ В ДОРОЗІ
ДЕНЬ У ДЕНЬ...»

У нашому місті гастролював відомий вокально-інструментальний ансамбль «Веселые ребята». Любувався на одного із концертників Мелі (та й багатьом глядачам) сподобалося, що конферансьє розповів багато нового про цей цікавий колектив. Наприклад, що у його складі виступали такі відомі в естраді люди, як Давид Тухманов, Алла Пугачова, Олександр Барикін. А влітку цього року на міжнародному конкурсі «Братіслава-86» «Веселые ребята» одержали першу нагороду.

І не дуже великий прихильник класичної музики, але зізнаюся чесно, був захоплений майстерним виконанням музикантами творів Баха, Паданіні, які велично звучали зі сцени...

Не хочеться, однак, ідеалізувати програму. Перші ряди партеру були заглушені децибелами. Не зовсім присні відчуття були у публіки від завис «естрадного диму», який спочатку розважав, а потім через своєрідний запах почав набридати.

«...Ми бродячие артисты, мы в дороге день за днем...». Ця пісня стала своєрідною візитною карткою ансамблю. Хотілося б, щоб на дорожні мистецтва «Веселых ребят» чекали нові творчі знахідки.

А. РУСИЧ,
студент Кіровоградського державного педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна.

ЛИСТ У НОМЕР

Чути—мало

Музика... Бувало, в сумні хвилини свого життя, темними тривожними вечорами ставив я на старенький патефон потерту пластинку. І... Коли співали М. Мавроді, К. Шульженко, Л. Лемешев, Л. Утєсов, серце разом з ними раділо, страждало і любило.

Тепер інші часи, інша музика. Новий магнітофон у мого зятя. Пропонує мені часом новинку послушати: Один ритм, і все. Згоден, така музика дає вихід енергії, під неї добре танцювати. Але ж вона не викликає ні почуттів, ні думок. Прислухайтесь до сучасних модіжних пісень, хоча б тих, що в телепередачах звучать, навіть у таких досить непоганих, як «12-й поверх». На різні лади повторюють то про соломинку, то про хмарку, то про побачення — і все. Серія такі пісні не зачеплять.

А є ж і тепер пісні із проникливою мелодією і задушевними текстами, такі, як «Оренбургский пуховый платок». І навіть молоді люди кажуть, що чули подібні пісні. Але ж чути — мало. Треба, щоб таких пісень навчали у школах.

П. МАТЮШИН,
ветеран війни і праці.
м. Новоукраїнка.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

ДЕЛУ—ВРЕМЯ

Стихи И. РЕЗНИКА Музыка Р. ПАУЛСА

Что это такое? Просто жуть!
Не уснуть мне снова, Не уснуть.
Как весной горная река
Музыка грохочет с потолка!

Эй, вы, там, наверху!
От вас опять спасенья нет.
Не могу больше слушать
Я этот ваш кордебалет.
Эй, вы, там, наверху!
Не топчите, как слоны
От себя отдохните!
Ну дайте, дайте тишины!

ПРИПЕВ:

Делу — время, делу — время,
Да-да, да-да, да, да, да!

А потехе — час!
Что такое? Что за тарарам?
Как не стыдно? Как не стыдно вам?
Сколько можно пить и танцевать?
Завтра в полседьмого мне вставать!
Эй, вы, там, наверху!
Испила чашу я до дна.
Есть предел моим мукам —
Все знают — в гниле я страшен!

ПРИПЕВ.

Что это такое? Стыд и срам!
Вспотейте расхотите по домам!
Все б вам куролесить, колесить,
Нет, чтоб меня в гости пригласить!..
Эй, вы, там, наверху!
Я приглашения не жду.
Если я так решила,
Так значит, и вам сейчас придти!
Эй, вы, там, наверху!
Ну, раз у вас потехи час,
Поднимусь, поднимусь...
Ну чем? Ну чем я хуже вас?

ПРИПЕВ

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

БК 02431.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61103.

Зам. № 619.

Тираж 61 000.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішнішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолаборації — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок
четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кировоград, вул. Гіткіна, 2.